

фърлило любовъ на него. Тогава ималъ двайсетъ години. Обичали се, срѣщали се, дали си дума да се зематъ. И бащитѣ, сирѣчъ, биле съгласни. Става годежъ — добро. Йоргу лудѣй за момичето, то не може да се наарадва. Остало до свадбата два дни — Йоргу отива въ Трапезундъ, купува прѣмѣни, армагани отъ коприна, най-скъпъ джанфезъ за рокля, харчи. . . Свидатъ ли се на младъ човѣкъ паритѣ за такова нѣщо? Кога се завърналъ у дома си казали му, че момичето побѣгнало още прѣзъ нощъта. Побѣгнало съ едного другияго, единъ день прѣди свадбата!

— А казахте, че се обичали съ Йорга?

— Йорго ми казваше, -- нѣма да лъже човѣка?

— Богъ да го прости! (грѣкътъ се прѣкрѣсти) . . .

Припаднало му тамъ на момчето, заливали го съ вода — примрѣлъ! — Заранъта не осѣвналъ тамъ. Петдесетъ години веки не е се връщаль на своя градъ. . . Когато ми расправяше това, какво му е станало и какъ щялъ да полудѣе — сълзи му течехъ. — Побѣлѣлъ бѣше веки, а не можеше да забрави севдата си. . . Пѣкъ какъ бѣ станало, та стори така момичето — не можъ ти казà, нито той знаеше. . . Опропасти само човѣка! — Пѣврага! нали я казватъ? Жената е дяволска кость. . . Господи помилуй. . .

Грѣкътъ се пакъ закрѣсти.

— Той ми пакъ расправя за тая работа прѣди една недѣля, и боленъ. Лѣгналъ бѣше отъ три мѣсеца — подзе събесѣдникътъ ми — горкиятъ човѣкъ! нѣмà кой да го погледне — отъ гладъ щеше да умре, прѣди да го довърши болката, да му непоносахъ туй-онуй. Искахъ да му продамъ панорамата, да земемъ нѣкоя пара — не даде да се издума. Отъ нея не искаше да се раздѣли — сѣкашъ жена му бѣше или сестра! . . Току вчера я продадохме да платиме за поа. — Виждъ, господине, забѣлѣжи грѣкътъ внушително: тя го храни, тя го и погребà! — Богъ да го прости.

Той млъкна.